

16 Δεκεμβρίου, 1991

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΑΚΧΑΙΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ ΟΡΟΚΛΙΝΗΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 983/90).

Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Επανεξέταση — Το θέμα εξετάζεται υπό το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης — Οποιαδήποτε νομοθετική τροποποίηση που προέκυψε εν τω μεταξύ δεν έχει εφαρμογή εκτός αν έχει αναδρομική ισχύ.

5

Διοικητικό Όργανο — Συλλογικά όργανα — Συγκρότηση — Κατά τη συνεδρία για λήψη απόφασης πρέπει να μετέχουν μόνο μέλη του συλλογικού οργάνου — Παρουσία μη μελών συνιστά κακή συγκρότηση του συλλογικού οργάνου.

Μετά την έκδοση ακυρωτικής απόφασης από το Ανώτατο Δικαστήριο στην προσφυγή του αιτητή κατά της απόρριψης της αίτησής του για ανανέωση της άδειάς του για τοποθέτηση πάνω στην παραλία της Ορόκλινης ειδών θαλάσσιων αθλημάτων, ακολούθησε επανεξέταση της υπόθεσης από το καθ' ου η αίτηση Συμβούλιο, το οποίο αποφάσισε ξανά την απόρριψη της αίτησης κυρίως για το λόγο ότι είχε προηγηθεί τροποποίηση του περί Προστασίας της Παραλίας Νόμου εδ. 39 με τον Τροποποιητικό Νόμο 11/90 σύμφωνα με τον οποίο αναστελλόταν η χορήγηση ή ανανέωση τέτοιων αδειών για την περίοδο 1 Ιανουαρίου 1990 - 31 Δεκεμβρίου 1990. Η παρούσα προσφυγή προσέβαλε την τελευταία αυτή απορριπτική απόφαση των καθ' ων η αίτηση.

10

15

20

Ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε πως η επίδικη απόφαση έτασχε (α) διότι οι καθ' ων η αίτηση δεν επανεξέτασαν την αίτηση με βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιαστικό χρόνο και (β) λόγω κακής σύνθεσης του Συμβουλίου στο οποίο παρακάθονταν, κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης, υπηρειακοί παράγοντες μη μέλη του Συμβουλίου.

25

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

5 (1) Η ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην προσφυγή 60/89 εξαφάνισε εξ υπαρχής και έναντι πάντων την προσβληθείσα πράξη της 11.11.88 και οι καθ' ων η αίτηση όφειλαν, μετά την ακύρωση, να εξετάσουν το θέμα υπό το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο της έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης και όχι μεταγενέστερα.

10 Κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα πράξη, την 11.11.88, δεν ίσχυε η σχετική με τη μη έκδοση αδειών διάταξη του Νόμου 11/90 και ούτε ο νόμος αυτός είχε αναδρομική ισχύ. Ακόμα, η άδεια ζητήθηκε για το έτος 1989 και όχι για το 1990. Και όμως, κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης της 13.10.90, οι καθ' ων η αίτηση έλαβαν υπόψη τους τις πρόνοιες του νόμου αυτού, τις οποίες
15 μάλιστα πρόβαλαν και σαν το βασικό λόγο άρνησής τους. Αυτό φαίνεται καθαρά από το περιεχόμενο της επιστολής, παράρτημα 2 στην ένσταση, όπου σαν μοναδικός λόγος απόρριψης αναφέρεται η αναστολή χορήγησης των αδειών από το νόμο αυτό.

20 (2) Η λήψη της απόφασης, σύνταξη και αιτιολογία της πρέπει να είναι καθαρά προϊόν διαβουλεύσεων των μελών του αρμόδιου συλλογικού οργάνου. Όμως, κατά τη συνεδρία που λήφθηκε η επίδικη απόφαση, ήταν παρόντες και παρακάθοντο στη συνεδρίαση υπηρεσιακοί παράγοντες μη μέλη. Δεν γίνεται μνεία στο πρακτικό της επίδικης απόφασης, ότι οι υπηρεσιακοί αυτοί παράγοντες αποχώρησαν, αφού έδωσαν καθοριστικές πληροφορίες, πριν αρχίσει η διαδικασία λήψης της απόφασης.

30 Τουναντίον, από το σχετικό πρακτικό είναι φανερόν πως τα πιο πάνω πρόσωπα, που δεν ήταν μέλη του συλλογικού οργάνου, ήταν παρόντα κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης. Ο ρόλος και ο βαθμός της συμμετοχής τους, ή ο επηρεασμός που άσκησαν κατά τη λήψη της απόφασης είναι άγνωστος, δεδομένου ότι στα πρακτικά του Συμβουλίου δεν αναφέρεται ποιός ήταν ο σκοπός της παρουσίας τους κατά τη συνεδρία που λήφθηκε η επίδικη απόφαση.

Επίδικη απόφαση ακυρώνεται με £50 έξοδα.

35 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Evangelou v. Municipality of Paphos (1982) 3 C.L.R. 946 ·

Republic v. Safirides (1985) 3 C.L.R. 163 ·

Christoforou v. Municipal Committee of Ayios Dometios (1987) 3 C.L.R. 1464 ·

40 *Μυτίδης ν. Δημοκρατίας (1988) 3 Α.Α.Δ. 737·*

Χάρης ν. Δημοκρατίας (Α.Ε. 689, ημερομηνίας 27/1/89)·

Γεωργίου κ.α. ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Α.Ε. 525, ημερομηνίας 16/6/89)·

Δημοκρατία και Άλλοι ν. Στυλιανού (Α.Ε. 1028, ημερομηνίας 10/7/90)·

Δημοκρατία ν. Πανταζή (1991) 3 Α.Α.Δ. 47·

5

Παντελίδης ν. Αρχής Βιομηχανικής Κατάρτισεως (Προσφυγή Αρ. 392/85, ημερομηνίας 22/4/89)·

Κατζηβασιλείου ν. Κ.Ο.Α. (1991) 4 Α.Α.Δ. 1005·

Παναγιώτου ν. Θ.Ο.Κ. (1991) 3 Α.Α.Δ. 270·

Κατζηθεοδούλου και Άλλος ν. Δήμου Στροβόλου (Προσφυγή Αρ. 20/88, ημερομηνίας 20/9/89)·

10

Περικλέους ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Αγίας Νάπας (1991) 3 Α.Α.Δ. 1995.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απέρριψαν αίτημα του αιτητή για παραχώρηση άδειας για τοποθέτηση πάνω στην παραλία της Ορόκλινης ειδών θαλάσσιων αθλημάτων. 15

Α.Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

Κλ. Φράγκου-Πυσίρη (κα), για τους καθ' ων η αίτηση. 20

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι καθ' ων η αίτηση στις 15.7.88, χορήγησαν άδεια στον αιτητή για την τοποθέτηση και εκμετάλλευση ορισμένων ειδών διεξαγωγής θαλάσσιων αθλημάτων πάνω στην παραλία της περιοχής Ορόκλινης, η οποία είναι προστατευόμενη, σύμφωνα με τον περί Προστασίας της Παραλίας Νόμο, Κεφ. 59. 25

Πριν από την εκπνοή της άδειας αυτής και συγκεκριμένα στις 25.9.88, ο αιτητής αποτάθηκε στους καθ' ων η αίτηση 30

τηση και ζήτησε ανανέωση, διεύρυνση και επέκταση της άδειάς του, ώστε να εγκαταστήσει και άλλα μέσα για θαλάσσια αθλήματα. Το αίτημα του αιτητή απορρίφθηκε και στις 11.11.88 στάληκε σχετική επιστολή.

- 5   Εναντίον της απόφασης αυτής, ο αιτητής καταχώρησε την προσφυγή με αρ. 60/89 και στις 14.11.89 το Ανώτατο Δικαστήριο, με απόφασή του, ακύρωσε την απόφαση που προσβλήθηκε, γιατί εκδόθηκε από μη αρμόδιο όργανο, δηλαδή από τον Έπαρχο, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 5 του
- 10   περί Προστασίας της Παραλίας Νόμου, Κεφ. 59, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 2 του Νόμου 21/87, η αρμοδιότητα του Επαρχού να εκδίδει τέτοιες άδειες μεταβιβάστηκε στην οικεία Αρχή Τοπικής Διοίκησης, που στην παρούσα περίπτωση είναι οι καθ' ων η αίτηση.
- 15   Στις 13.10.90 οι καθ' ων η αίτηση επανεξέτασαν το αίτημα του αιτητή και απέρριψαν την αίτησή του. Η απορριπτική αυτή απόφαση των καθ' ων η αίτηση (Παράρτημα 1 στην ένσταση), απετέλεσε το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής και έχει ως ακολούθως:
- 20   "Το Συμβούλιο Βελτιώσεως Ορόκλινης επανεξέτασε την αίτηση του κ. Α. Ζαχαίου με ημερομηνία 25 Σεπτεμβρίου 1988, για παραχώρηση άδειας για τοποθέτηση πάνω στην παραλία της Ορόκλινης ειδών θαλάσσιων αθλημάτων σύμφωνα με την απόφαση του
- 25   Ανώτατου Δικαστηρίου με ημερομηνία 14 Νοεμβρίου 1989 στην υπόθεση αρ. 60/89 και αποφάσισε, ότι πέραν του ότι στην παραλιακή περιοχή Ορόκλινης δεν υπάρχει θαλάσσιος διάυλος εξόδου-εισόδου για διέλευση σκαφών με αποτέλεσμα να υπάρχει άμεσος κίνδυνος
- 30   πρόκλησης ατυχημάτων, έγινε τροποποίηση του περί Προστασίας της Παραλίας Νόμου, εδ. 39 με τον Τροποποιητικό Νόμο 11/90 σύμφωνα με τον οποίο αναστέλλεται η χορήγηση ή ανανέωση τέτοιων αδειών για την περίοδο 1 Ιανουαρίου 1990 - 31 Δεκεμβρίου 1990, δεν
- 35   μπορεί να παραχωρήσει τέτοια άδεια. Το Συμβούλιο έλαβε επίσης υπόψη ότι ο παραλιακός χώρος είναι περιορισμένος και θα πρέπει να αφηθεί ελεύθερος για

χρήση από το κοινό."

Οι καθ' ων η αίτηση κοινοποίησαν την ως άνω απόφαση στον αιτητή με επιστολή τους ημερ. 10.11.90, στην οποία σαν μοναδικός λόγος απόρριψης της αίτησης αναφέρεται ο Τροποποιητικός Νόμος αρ. 11/90, με τον οποίο 5
πράγματι αναστάθηκε για περίοδο από 1.1.90-31.12.90, η χορήγηση ή ανανέωση τέτοιων αδειών.

Δύο είναι οι βασικές εισηγήσεις του δικηγόρου του αιτητή, οι οποίες τεκμηριώνονται με πολλές αναφορές στη νομολογία. 10

Η πρώτη εισήγηση είναι πως οι καθ' ων η αίτηση δεν επανεξέτασαν την αίτηση του αιτητή υπό το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, δεδομένου ότι στην περίπτωση του νομικού καθεστώτος 15
εφάρμοσαν τις πρόνοιες του Νόμου 11/90, που είναι μεταγενέστερος. Όσον αφορά δε το πραγματικό καθεστώς, έγινε ισχυρισμός πως τα πραγματικά γεγονότα δεν μελετήθηκαν όπως ήσαν στην αίτηση ημερ. 25.9.88 και ούτε παρατηρήθηκε ότι τότε δόθηκε άλλη αιτιολογία απόρριψης και ότι το 1988-1989 υπήρχε ο θαλάσσιος διάυλος για διέ- 20
λευση των ταχύπλων σκαφών.

Η δεύτερη εισήγηση αφορά τον ισχυρισμό περί κακής σύνθεσης του Συμβουλίου κατά την λήψη της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι, στη συγκεκριμένη συνεδρία, εκτός από τα μέλη του Συμβουλίου, παρακάθησαν και ο 25
ανώτερος γραμματειακός λειτουργός του Συμβουλίου, ο εκτελεστικός μηχανικός του Συμβουλίου, ένας γραφέας των κεντρικών γραφείων των Συμβουλίων και ο επιθεωρητής του Συμβουλίου.

Η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση υποστήριξε τη θέση 30
πως το Συμβούλιο ήταν νόμιμα συγκροτημένο και πως η παρουσία των υπηρεσιακών παραγόντων στη συνεδρία σκοπό είχε την παρουσίαση των σχετικών φακέλων. Ακόμα ισχυρίστηκε πως οι υπηρεσιακοί παράγοντες ουδεμία ανάμειξη είχαν στη λήψη της απόφασης. 35

5 'Όσον αφορά το πραγματικό και νομικό καθεστώς που έπρεπε να ληφθεί υπόψη, η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ανάφερε πως δεν υπήρξε διαφοροποίηση ως προς το καθεστώς αυτό, δεδομένου ότι στην απόφαση της 23.9.88, που εμφανίζεται στην επιστολή ημερ 11.11.88 (Ερυθρό 17 στο διοικητικό φάκελο), σαν λόγος για την απόρριψη αναφέρθηκε ο περιορισμένος παραλιακός χώρος, ο οποίος έπρεπε να αφηθεί ελεύθερος για χρήση από τους λουόμενους, γεγονός το οποίο επισημαίνεται και τονίζεται ξανά 10 στην υπό κρίση απόφαση.

15 'Όσον αφορά το νομικό καθεστώς, η εισήγηση της δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση είναι συνυφασμένη με το θέμα του θαλάσσιου διαύλου. Στη γραπτή της αγόρευση διευκρινίζει πως η αναφορά που γίνεται στο Νόμο 11/90 και η μη ύπαρξη θαλάσσιου διαύλου, ουδόλως επηρέασαν για να βαρύνει η άποψη να απορριφθεί η αίτηση, καθότι και οι δύο αυτοί παράγοντες συνηγορούσαν υπέρ του ότι ο παραλιακός χώρος είναι περιορισμένος και ως εκ τούτου, 20 πρέπει να αφηθεί χώρος διά τους λουόμενους, καθότι φαίνεται σαφώς ότι η αναφορά στο θαλάσσιο διάυλο γίνεται σε συσχετισμό με τον άμεσο κίνδυνο πρόκλησης ατυχημάτων, κίνδυνος που δεν θα υπήρχε εάν ο χώρος δεν ήτο περιορισμένος. Η αναφορά συνεπώς σ' αυτούς τους λόγους, 35 έλπε, ήτο εντελώς περιττή και έγινε τυχαία.

25 Η ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην προσφυγή 60/89 εξαφάνισε εξ υπαρχής και έναντι πάντων την προσβληθείσα πράξη της 11.11.88 και οι καθ' ων η αίτηση όφειλαν, μετά την ακύρωση, να εξετάσουν το θέμα υπό το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε 30 κατά το χρόνο της έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης και όχι μεταγενέστερα.

Πάνω στο θέμα αυτό υπάρχει πλούσια νομολογία. (Βλ., μεταξύ άλλων, *Evangelou v. Municipality Paphos* (1982) 3 CLR 946, 960-961, *Republic v. Safirides* (1985) 3 35 CLR 163, 170, *Christoforou v. Municipal Committee of Ayios Dhometios* (1987) 3 CLR 1464, 1467, *Μυτίδης ν. Δημοκρατίας*, (1988) 3 C.L.R. 737, *Χαρής ν. Δημοκρατίας*.

Α.Ε. 689, ημερ. απόφασης 27.1.89, *Γεωργίου κ.α. ν. Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας*, Α.Ε. 525, ημερ. απόφασης 16.6.89, *Δημοκρατία και άλλοι ν. Στυλιανού*, Α.Ε. 1028 και 1029, ημερ. απόφασης 10.7.90 και *Δημοκρατία ν. Πανταζή* (1991) 3 Α.Α.Δ. 47.

5

Κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα πράξη, την 11.11.88, δεν ίσχυε η σχετική με τη μη έκδοση αδειών διάταξη του Νόμου 11/90 και ούτε ο νόμος αυτός είχε αναδρομική ισχύ. Ακόμα, η άδεια ζητήθηκε για το έτος 1989 και όχι για το 1990. Και όμως, κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης της 13.10.90, οι καθ' ων η αίτηση έλαβαν υπόψη τους τις πρόνοιες του νόμου αυτού, τις οποίες μάλιστα πρόβαλαν και σαν το βασικό λόγο άρνησής τους. Αυτό φαίνεται καθαρά από το περιεχόμενο της επιστολής, παράρτημα 2 στην ένσταση, όπου σαν μοναδικός λόγος απόρριψης αναφέρεται η αναστολή χορήγησης των αδειών από το νόμο αυτό.

10

15

Συνεπώς, δε συμφωνώ με την εισήγηση της δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση, όπως την εξέθεσα πιο πάνω.

Για το λόγο αυτό, η επίδικη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί.

20

Πέραν αυτού, θα ασχοληθώ και με το θέμα της νόμιμης συγκρότησης του Συμβουλίου, παρόλο που δεν θα ασχοληθώ με το θέμα του πραγματικού καθεστώτος, γιατί τούτο δεν αναπτύχθηκε με σαφήνεια.

25

Στην υπόθεση *Παντελίδης ν. Αρχής Βιομηχανικής Καταρτίσεως*, Προσφ. αρ. 392/85, ημερ. απόφασης 22.4.89, ο αδελφός Δικαστής Στυλιανίδης αναλύει το θέμα τούτο και αναφέρεται στον Κυριακόπουλο, Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο Β', γενικό μέρος, σελ. 20-21:

30

"β. Απαραίτητος προϋπόθεσις της εννόμου λειτουργίας του συλλογικού οργάνου είναι η νόμιμος αυτού συγκρότησις. Του νόμου ορίζοντος εκ πάσων και τίνων ατόμων απαρτίζεται το συλλογικόν όργανον, προϋπό-

θεσιν της νομίμου υποστάσεως και λειτουργίας, αλλά και του εγκύρου των αποφάσεων, αποτελεί η συγκρότησις αυτού εκ πάντων των προσώπων, τα οποία νόμω καθωρίσθησαν, διά ν' αποκτήση τούτο γένεσιν και μορφήν συλλογικού οργάνου. Προς την έννοιαν δε της νομίμου συγκροτήσεως του συλλογικού οργάνου αντίκειται η εις αυτό συμμετοχή προσώπου μη περιλαμβανομένου μεταξύ των κατά νόμον μελών αυτού ή στερηθέντος της ιδιότητος ταύτης λ.χ. δυνάμει δικαστικής αποφάσεως.

Στον Παπαχατζή, "Σύστημα του Ισχύοντος στην Ελλάδα Διοικητικού Δικαίου" (1976), 5η έκδοση, όπου στη σελ. 172 αναφέρονται τα ακόλουθα:

"Αντίκειται επίσης στην έννοια της νομίμου συνθέσεως του συλλογικού οργάνου η συμμετοχή στο συμβούλιο έστω και ενός μέλους που δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των νομίμων του οργάνου μελών. Δεν έχει σημασία αν τα υπόλοιπα μέλη, καθ' εαυτά, αρκούν τυχόν για τον σχηματισμό της νομίμου απαρτίας. Γιατί μπορεί να ανέπτυξε το παρείσακτο μέλος μια τέτοια πειθώ κατά την συζήτηση, ώστε να παρέσυρε προς τις απόψεις του πολλά από τα νόμιμα μέλη. Η νεώτερη νομολογία είναι αυστηρή, ακόμα και ως προς την απλή παρουσία προσώπων ξένων προς τη νόμιμη του συλλογικού οργάνου σύνθεση: Σ.τ.Ε. 1036 του 1963, 1045 και 1934 του 1972 κ.λ.π. Εκτός αν είχε έλθει ο αρμόδιος υπηρεσιακός παράγων, με σκοπό την παροχή κατατοπιστικών πληροφοριών και απεχώρησε πριν αρχίσει η συζήτηση: Σ.τ.Ε. 1733 του 1973, 296 του 1974."

Οι αρχές αυτές υιοθετήθηκαν και από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου κ. Α. Λοΐζου στην προσφυγή αρ. 295/88, Ανδρέας Χατζηβασιλείου ν. ΚΟΑ (1991) 4 Α.Α.Δ. 1005. Στην υπόθεση αυτή η προσβληθείσα απόφαση ακυρώθηκε για το λόγο ότι ο νομικός σύμβουλος του Οργανισμού ήταν παρών στη συνεδρία που πάρθηκε η επίδικη απόφαση. Η παρουσία αυτή χαρακτηρίστηκε σαν παραβίαση των αρχών της λειτουργίας των διοικητικών οργάνων, όπως

διαγράφονται από τη νομολογία. Η λήψη της απόφασης, σύνταξη και η αιτιολογία της πρέπει να είναι καθαρά προϊόν των διαβουλεύσεων των μελών του αρμοδίου συλλογικού οργάνου. (Βλ. επίσης *Νίκος Παναγιώτου ν. ΘΟΚ* (1991) 3 Α.Α.Δ. 270).

5

Το άρθρο 5(1)(β) του νόμου, όπως τροποποιήθηκε, αναφέρει πως η άδεια εκδίδεται από την οικεία αρχή τοπικής διοίκησης, που στην προκειμένη περίπτωση είναι οι καθ' ων η αίτηση.

Σύμφωνα με το άρθρο 6 του περί Χωρίων (Διοίκηση και Βελτίωση) Νόμου, όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 42/83, άρθρο 3, το Συμβούλιο των καθ' ων η αίτηση απαρτίζεται από τον Έπαρχο ως Πρόεδρο, πέντε αιρετά Μέλη και τον Κοινοτάρχη. Όμως, κατά τη συνεδρία που λήφθηκε η επίδικη απόφαση, ήταν παρόντες και παρακάθοντο στη συνεδρίαση οι υπηρεσιακοί παράγοντες που ανάφερα πιο πάνω. Δεν γίνεται μνεία στο πρακτικό της επίδικης απόφασης, ότι οι υπηρεσιακοί αυτοί παράγοντες αποχώρησαν, αφού έδωσαν καθοριστικές πληροφορίες, πριν αρχίσει η διαδικασία λήψης της απόφασης. Επίσης, δεν γίνεται μνεία στο πρακτικό αυτό των όσων η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ανέφερε ως προς το σκοπό της παρουσίας τους στη συνεδρία και συνεπώς, δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτά, δεδομένου ότι τα θεωρώ απλή επιχειρηματολογία.

25

Τουναντίον, από το σχετικό πρακτικό είναι φανερόν πως τα πιο πάνω πρόσωπα, που δεν ήταν μέλη του συλλογικού οργάνου, ήταν παρόντα κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης. Ο ρόλος και ο βαθμός της συμμετοχής τους, ή ο επηρεασμός που άσκησαν κατά τη λήψη της απόφασης είναι άγνωστος, δεδομένου ότι στα πρακτικά του Συμβουλίου δεν αναφέρεται ποιος ήταν ο σκοπός της παρουσίας τους κατά τη συνεδρία που λήφθηκε η επίδικη απόφαση.

30

Οι υποθέσεις *Παυλίνα Χατζηθεοδούλου κ.α. ν. Δήμου Στροβόλου*, αρ. 20/88, ημερ. απόφασης 20.9.89 και *Βαρθάρα Περικλέους ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Αγίας Νάπας*

35

- (1991) 4 Α.Α.Δ. 1995, διαφοροποιούνται, δεδομένου ότι στην πρώτη υπόθεση το Δικαστήριο απεδέχθη ότι οι υπηρεσιακοί παράγοντες βοήθησαν την Επιτροπή, χωρίς να λάβουν μέρος στη λήψη της επίδικης απόφασης. Στη δεύτερη απόφαση αναφέρθηκε η πρώτη, για να καταδειχθεί πως δεν υπήρχε έκδηλη παρανομία που να δικαιολογεί έκδοση προσωρινού διατάγματος του Δικαστηρίου.

Επομένως, η επίδικη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί και γι' αυτό το λόγο.

- 10 Έχοντας καταλήξει στα πιο πάνω συμπεράσματα, δεν κρίνω σκόπιμο να ασχοληθώ με τους άλλους λόγους ακυρότητας που προβλήθηκαν.

Η προσφυγή επιτυγχάνει και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται.

- 15 Οι καθ' ων η αίτηση να πληρώσουν £50.- έξοδα στον αιτητή.

Προσφυγή επιτυγχάνει. £50.- έξοδα εναντίον των καθ' ων η αίτηση.